

Sygn. akt VIII C 1584/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na rzecz powódki A. C. kwotę 239 zł (dwieście trzydzieści dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 marca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na rzecz powódki A. C. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1584/17

UZASADNIENIE

W dniu 27 marca 2017 roku powódka A. C. wytoczyła przeciwko pozwanemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W. powództwo o zapłatę kwoty 239 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 19 lutego 2016 roku zakupiła w sklepie pozwanego przy al. (...) w Ł. obuwie damskie za cenę 239 zł. Z uwagi na wady obuwia, przejawiające się rozklejeniem podeszwy na piętach i czubkach, powódka złożyła w dniu 25 października 2016 roku reklamację, żądając zwrotu zapłaconej ceny. Pozwany nie uznał reklamacji wskazując, że obuwie zostało przemoczone, co jednak nie odpowiada prawdzie, obuwie było bowiem użytkowane zgodnie z jego przeznaczeniem.

(pozew k. 3-4)

W dniu 26 kwietnia 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 2350/17), którym zasądził dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 11)

Nakaz ten pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Nie kontestując faktu zawarcia z powódką umowy sprzedaży, pozwany zakwestionował zasadność wysuwanych przez kupującą zarzutów. Wyjaśnił, że zakupione przez powódkę obuwie nie było wadliwe, a zgłaszane zmiany były skutkiem silnego przemoczenia, co doprowadziło do obniżenia parametrów wytrzymałościowych materiału wierzchniego, a następnie rozklejeń. W ocenie pozwanego powódka użytkowała przy tym obuwie pomimo rozklejeń, czym doprowadziła do pogłębienia usterek.

(odpowiedź na pozew k. 20-21)

Na rozprawie w dniu 26 października 2017 roku powódka podtrzymała żądanie pozwu. Pełnomocnik pozwanego na rozprawie nie stawił się.

(protokół rozprawy k. 38-39)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W 19 lutego 2016 roku powódka A. C. kupiła u pozwanego w sklepie przy al. (...) w Ł., towar w postaci pary obuwia damskiego (botek jesienno-zimowych) o wartości 239 zł. Wraz z butami powódka zakupiła środek konserwujący.

(dowód z przesłuchania powódki 00:01:42-00:07:48 w zw. z 00:09:38-00:10:11 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 26 października 2017 roku, paragon fiskalny k. 5, okoliczności bezsporne)

Po zakupie powódka zakonserwowała zakupione obuwie, które następnie użytkowała w normalny sposób. Po dwóch miesiącach użytkowania w botkach odkleiła się podeszwa.

W dniu 25 października 2016 roku powódka zgłosiła pozwanemu reklamację, w treści której opisała stwierdzone wady zakupionego produktu .. (...) treści reklamacji kupująca zażądała zwrotu gotówki. W odpowiedzi na reklamację pozwany uznał ją za bezzasadną podnosząc, że zgłaszane usterki są skutkiem przemoczenia obuwia, co doprowadziło do obniżenia parametrów wytrzymałościowych materiału wierzchniego, a w efekcie do odklejeń spowodowanych rozmoczeniem podeszwy.

(dowód z przesłuchania powódki 00:01:42-00:07:48 w zw. z 00:09:38-00:10:11 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 26 października 2017 roku, zgłoszenie reklamacyjne k. 6, pismo k. 7, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia, nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania powódki.

W tym miejscu koniecznym jest zaznaczenie, iż zgłaszany przez stronę pozwaną dowód z oględzin obuwia był nieprzydatny dla stwierdzenia bezzasadności żądania reklamacyjnego powódki oraz wad obuwia. W zakresie wad obuwia winien się wypowiedzieć właściwy biegły, okoliczność ta wymagała bowiem wiedzy specjalnej (art. 278 k.p.c.), o co jednak pozwany nie wnosił, a dowód z opinii biegłego nie może być substytuowany oględzinami.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego o umowie sprzedaży (art. 535 – 602 k.c.).

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że powódka zawarła ze stroną pozwaną umowę sprzedaży obuwia damskiego o wartości 239 zł. Poza sporem pozostaje ponadto fakt zgłaszania przez powódkę wad zakupionego obuwia, dotyczących odklejenia się podeszwy oraz przebieg procesu reklamacyjnego.

Osią sporu w przedmiotowej sprawie było ustalenie, czy zakupione przez powódkę u pozwanego obuwie było dotknięte wadami, a w efekcie czy powódka jest uprawniona do żądania zwrotu ceny.

Zgodnie z przepisem art. 556 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia). Jeżeli kupującym jest konsument, a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego (art. 556² k.c.). Wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli: 1) nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia, 2) nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór, 3) nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia, 4) została kupującemu wydana w stanie niezupełnym. Jeżeli kupującym jest konsument, na równi z zapewnieniem sprzedawcy traktuje się publiczne zapewnienia producenta lub jego przedstawiciela, osoby, która wprowadza rzecz do obrotu w zakresie swojej działalności gospodarczej, oraz osoby, która przez umieszczenie na rzeczy sprzedanej swojej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego przedstawia się jako producent (art. 556¹ § 1 i § 2 k.c.). Sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które istniały w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego lub wynikły z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej w tej samej chwili (art. 559 k.c.).

Stosownie do treści przepisu art. 560 § 1 k.c., jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady. Kupujący nie może odstąpić od umowy, jeżeli wada jest nieistotna (art. 560 § 4 k.c.).

W myśl art. 568 § 1 k.c., sprzedawca odpowiada z tytułu rękojmi, jeżeli wada fizyczna zostanie stwierdzona przed upływem dwóch lat.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że powódka, będąca konsumentem, zgłosiła wadę obuwia w październiku 2016 roku (a więc 8 miesięcy od daty jego zakupu), przy czym ze zgromadzonych w sprawie dowodów jednoznacznie wynika, że pozwany nie kwestionował zaistnienia zgłaszanej przez powódkę wady obuwia w postaci odklejania się podeszwy, podnosząc wyłącznie, że wada ta była wynikiem nieprawidłowego użytkowania obuwia, tj. jego przemoczenia. Tym samym Sąd uznał, że spełnione zostały przesłanki z art. 556² k.c. pozwalające na przyjęcie domniemania, iż wada obuwia istniała już w chwili zakupu. W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że dla przyjęcia odpowiedzialności sprzedawcy wobec kupującego koniecznym jest wykazanie przez nabywcę towaru konsumpcyjnego dwóch okoliczności: 1 – braku zgodności towaru z umową, 2 – tego, że stan ten występował w chwili wydania towaru. Ponieważ w praktyce druga z tych przesłanek często jest trudna do wykazania, ustawodawca wprowadza w art. 556² k.c. in fine na korzyść kupującego, domniemanie wzruszalne istnienia braku zgodności towaru z umową w chwili wydania towaru, jeśli strona ta udowodni (kupujący), że taki brak zgodności wystąpił w okresie jednego roku od dnia wydania towaru. Skuteczność obrony sprzedawcy w tych okolicznościach zależy od wykazania, że w chwili wydania towaru był zgodny z umową. Po upływie okresu 12 miesięcy od chwili wydania towaru, skutki domniemania wygasają i kupujący, pragnąc zrealizować uprawnienia z tytułu braku zgodności rzeczy z umową, musi udowodnić, że niezgodność istniała w chwili wydania towaru (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 8, Warszawa 2017). Powyższe oznacza w realiach przedmiotowej sprawy, iż to na pozwanym, jako na osobie, która wywodzi z poniższych faktów skutki prawne, stosownie do reguły wyrażonej w art. 6 k.c., ciążył obowiązek wykazania, że sprzedany powódce towar był wolny od wad, powtórzenia wymaga bowiem, że fakt zgłoszenia wady w terminie jednorocznym oraz jej zaistnienie, nie było przez pozwanego kwestionowane. Reguła, o której mowa w art. 6 k.c., znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle

którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia danego twierdzenia ponosi strona, która się na nie powołuje. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. Tym samym to pozwany winien wykazać, że sprzedał towar wolny od wad. Powinności tej pozwany jednak nie sprostał, w szczególności nie zgłosił wniosku o powołanie biegłego, który wypowiedziałby się na okoliczność zgłoszonych przez powódkę wad obuwia. Powtórzenia wymaga przy tym, że dowód z opinii biegłego nie może być substytuowany innymi środkami dowodowymi, w tym oględzinami obuwia. W konsekwencji Sąd przyjął, że zakupione przez powódkę obuwie było dotknięte wadami. Jednocześnie, wobec niewykazania przez pozwanego (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że powódka wiedziała o wadzie obuwia w chwili jego zakupu, pozwany nie jest zwolniony z odpowiedzialności z tytułu rękopisami (art. 557 § 1 k.c.).

Skoro zakupione przez powódkę u pozwanego obuwie dotknięte było opisanymi powyżej wadami o charakterze stricte użytkowym, a więc bezspornie wpływającymi na korzystanie z niego, których źródłem było nieprawidłowe wykonanie przez producenta, uznać należy, że zakupiony przez powódkę towar jest niezgodny z zawartą przez strony umową sprzedaży, a zatem powódce przysługują przewidziane przepisami prawa uprawnienia.

O czym była mowa wyżej, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Kupujący nie może odstąpić od umowy, jeżeli wada jest nieistotna. W niniejszej sprawie powódka w treści zgłoszenia reklamacyjnego zażądała zwrotu ceny zakupu obuwia, które to oświadczenie, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 65 § 1 k.c., należy traktować w kategoriach oświadczenia o odstąpieniu od umowy, tylko wówczas bowiem, kupującemu przysługiwałoby roszczenie zwrotu ceny. Pozwany w odpowiedzi na złożone oświadczenie nie usunął niezwłocznie wady, nie wymienił także rzeczy wadliwej na wolną od wad. Sąd uznał przy tym, iż stwierdzone przez powódkę w zakupionym obuwiu wady miały charakter istotny, były nimi bowiem dotknięte elementy obuwia o relevantnym znaczeniu z punktu widzenia jego użytkowania. Uwzględniając charakter stwierdzonej wady Sąd uznał, że powódce przysługiwało prawo odstąpienia od umowy, w konsekwencji może ona zasadnie domagać się zwrotu ceny zakupu obuwia.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 239 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociaż by nie poniósł żadnej szkody i chociaż by opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powódka wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu.

Koszty poniesione przez stronę powodową wyniosły 30 zł i obejmowały opłatę sądową od pozwu.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.